

RETRATS DEL NATURAL
SERGIO MAKAROFF
 MÚSIC

(89)

MANOLO GARCÍA

El seu somni és una cançó

TONI VALL
 BARCELONA

Sergio Makaroff està enamorat, té bona salut, treballa del que li agrada i viu a Vallvidrera. Són les quatre circumstàncies del seu present que m'enumera per justificar la resposta afirmativa a la meua última –i no gaire treballada– pregunta: “Ets feliç?” M’ensenya un vídeo gravat amb el mòbil. S’hi veu l’alba des de casa seva. A primera hora del matí el cel clareja. Des de la muntanya es veu el mar i tota la ciutat, tranquil·la i majestuosa. Les dues torres del Port Olímpic allà lluny i la de Collserola a tocar de la vista. Cita un fragment de la seva cançó *Barcelona a tus pies*: “Por encima de Montjuïc podemos ver el mar”.

M’ha convençut, està content de la vida que té i també de la que ha tingut. Al llarg de la conversa, diverses vegades repetirà que conserva intacta la mateixa passió infantil que als deu anys el va portar a obsessionar-se per la música gràcies a la revelació divina –“el fenómeno que me voló el coco”– que va ser descobrir els Beatles, els Rolling Stones, The Who, The Animals, els Beach Boys, Sonny & Cher i tants altres. El mític pop-rock anglosaxó dels seixanta li va proporcionar un impuls

tan salvatge i energètic que li dura fins avui i és el mateix que el motiva a continuar escrivint i component a ritme constant i tenaç.

El Sergio és conegut però sap passar desapercbut. De fet, confessa que des de fa uns anys el reconeixen més per ser el pare de la Miranda Makaroff que no pas per ser ell mateix. Quedem en ple bullici, a la cafeteria de la Fnac de L’Illa dos dies abans de Nadal, però sap que trobarem un racó en calma per conversar i filosofar. La seva vida és, senzillament, el compliment d’un somni d’infància. Tal com hi ha nens que juguen a ser un pirata o un vaquer, ell jugava a ser un *beatle*. I s’hi va tirar de cap. Va aprendre música, teatre, ball, claqué i guitarra. Tot de manera “heterogènia, autodidacta i fragmentada”, també decidida i obsessiva en el millor sentit de la paraula. No es considera gaire bon músic sinó més aviat atípic, amb una tècnica rudimentària, però, això sí, amb una innata facilitat per a la composició de lletres.

Inicis estimulants

Comprovar-ho va ser l’estímul per començar a escriure cançons, experimentar el plaer de la creació i l’acceptació dels que l’escoltaven. La fecunda associació amb el seu germà Eduardo va ser decisiva per agafar impuls i acomodar-se en la creativitat total. D’ençà que s’hi va instal·lar sempre hi

Dictadura Argentí, el 1978 emigra a Espanya seguint els passos de Tequila

Professió També ha treballat de periodista, sense oblidar la seva passió per la música

ha viscut capbussat. Només dos motius l’han apartat a estones de la música: els alts i baixos inherents a la professió, el vaivé de l’èxit i la inspiració, vaja, i una severa addicció a les drogues ja superada des de fa vint-i-un anys.

Recorda amb orgull el seu viatge d’uns mesos als Estats Units als divuit anys, on es va fer venedor de subscripcions de revistes a domicili. Va passar per Pittsburgh, Chicago, Cleveland i Filadèlfia, va aprendre anglès per a tota la vida i va veure en directe concerts dels Allman Brothers, James Taylor i Jimi Hendrix. Va deixar la seva Argentina natal el 1978 per allunyar-se tant com va poder de la dictadura de Videla. Era *hippy*, comunista, jueu i melenut i fumava marihuana. Vaja, que tenia tots els números per ser perseguit i ajusticiat per la infame doctrina dels militars. Com que els seus amics Ariel Rot i Alejo Stivel –els components de Tequila– ja havien emigrat a Espanya, va seguir les seves passes.

El seu primer dia aquí va ser meravellós: un bolo de Tequila a Màlaga, en plena primavera al costat del mar, l’ambient perfumat de taronjina, en una plaça de toros plena de gent fumant porros i cantant algunes cançons compostes per ell. “Un xoc d’alegria total” que va certificar de seguida la bona idea d’haver vingut. Després de sis mesos a Madrid i Eivissa es va instal·lar a Barcelona

i continua estant-ne enamorat trenta-set anys després. Es considera català perquè va decidir fer-se’n, cosa que li sembla un mèrit afegit gens menyspreable. Ha compost per a altres i per a ell mateix, ha col·laborat amb Manolo García, Andrés Calamaro, Jorge Drexler, Manolo Tena i Los Rodríguez. Ha viscut els alts i baixos ja comentats, ha experimentat l’èxit –la molt popular *Tranqui, tranqui*– i ha sigut periodista!

Poc després d’arribar a Barcelona va tenir el bon ull de buscar-se una segona ocupació professional per si la música fallava en algun moment. En un quiosc de la Rambla va buscar els telèfons de diaris i revistes per oferir els seus serveis. I va funcionar! Ha escrit cròniques, reportatges i entrevistes a *Lecturas*, *Garbo*, *Man*, *Gaceta Ilustrada*, *El Periódico* i *El País*. La seva facilitat per a l’escriptura i el relat no podia quedar-se ancorada només a la música! Així van arribar també un seguit de col·laboracions a la ràdio i la recordada presència a *La cosa nostra* d’Andreu Buenafuente.

Mis posesiones és el seu últim disc –“el millor de tots”– i el cap li bull de projectes nous: cançons, discos, una comèdia musical i fins i tot un documental sobre ell mateix, un paio que no va acabar el batxillerat perquè es va fer *hippy* i el cap li va explotar de cançons. —